

Victòria Vilalta: "En el món que vivim tot és molt ràpid, però les cançons no caduquen"

La cantautora i compositora olotina presenta el seu àlbum de debut, *Out Loud Thoughts*, al festival Portalblau de l'Escala, aquest divendres 19 de juny en un concert íntim a l'Alfolí de la Sal

Fa anys havia mirat d'estudiar música a Barcelona, però no vaig acabar de trobar la combinació que em funcionés perquè les escoles em semblaven molt competitives i l'ambient no em va acabar de fer el pes. I llavors vaig buscar altres opcions. Durant la pandèmia, vaig provar una altra Universitat d'Estats Units, però llavors just va venir el confinament i tampoc no volia fer-ho en línia. Feia molts anys que provava diferents opcions, tant que, al final, quan ja es va acabar la pandèmia i vaig acabar la meva carrera de psicologia, vaig plantejar-me si en volia començar una altra de música. De fet, ja fa cinc anys que estudio música pel meu compte. M'hi vaig posar també bastant a sac amb professors de cant i de teoria. La meva professora de cant, que sempre ha sigut un suport molt important per treure el primer disc, la Mar Fayos, em va plantejar fer un màster si no tenia ganes de començar de zero. Vaig veure que era bona idea i mirant vam trobar aquest a Londres. Em va agradar molt l'estil. Molt contenta perquè és una universitat que té uns estudis molt interessant i vaig poder fer realment això que m'agrada molt, que és gravar i que potser no ho havia estudiat tant abans perquè havia estat més amb cant i interpretació i, en canvi, allà vaig poder explorar tot això. A mi sempre m'han agradat moltes coses. Em va costar molt triar la carrera, però sempre tenia molt clar que la música no la volia deixar, el que no sabia era fins a quin punt seria una cosa més professional o menys. Just després d'acabar el batxillerat vaig anar a Boston, als Estats Units, a fer un programa d'estiu en una universitat i em va agradar molt. Quan vaig tornar vaig començar la carrera de psicologia a Barcelona, però vaig dir que volia fer més música. I vaig començar a mirar opcions. El superior no em va acabar de fer el pes, però tot i això vaig continuar fent classes al Taller de Músics i d'altres més específiques. Va ser sobretot durant la pandèmia que vaig poder fer una apretada molt gran perquè just ens van confinar, la universitat era en línia. Recordo que va ser un moment que vaig aprofitar per fer classes de música i em van salvar una mica també perquè alguna vegada anava a Barcelona a fer classes de música i m'anava bé per sortir una mica de casa que si no estava a Olot tancada. Sí, a mi sempre m'ha anat molt bé cantar i quan m'he de desfogar, sempre m'ha acompanyat molt, la veritat que sí. Sí, sempre ha sigut una manera molt natural per mi de relacionar-me. Per mi sí. Quan em vaig enganxar més a cantar i vaig començar a tocar la guitarra, jo sola a casa, va coincidir que anava a una coral juvenil que, per mi, va ser un grup molt important. Ens deixaven triar les cançons i ens ho fèiem molt a la nostra mesura. D'aquí vaig començar a cantar coses més modernes i després a tocar també amb la guitarra i vaig trobar un espai on em sentia molt jo i, una mica, crec que les meves cançons i tot aquest estil ve d'això, de començar a casa jo sola amb la guitarra i d'aquesta cosa més acústica i més crua que llavors he anat expandint amb el gravar i amb el provar diferents sons. Perquè al final m'ho passo també molt bé gravant. Sí, exacte, jo ara estic molt en aquesta branca, però m'agrada sempre afegir l'experimental perquè al final m'agrada molt la composició, el missatge de la cançó. Llavors l'estil en si o el gènere musical és com secundari perquè qualsevol idea, melodia la pots canviar d'estil segons els instruments que li poses o com l'acompanyes. Això és una mica el que exploro també a l'últim àlbum que he fet, un projecte que anava de més acústic a més processat al llarg de les cançons i, en anar afegint elements, també l'estil de les cançons va mutant perquè hi ha elements que potser són més moderns, més de hip-hop i altres de folk i es fa una barreja tot interessant, però que parteix sempre de què el focus està en el cantautor i en com escrius la cançó i com jugues amb el procés d'escriure-la. Va ser el primer senzill que llavors va sortir amb el primer EP curt de quatre cançons que era *Regalar*. La primera cançó que vaig escriure va ser a Boston el 2018 i la vaig escriure en anglès, no sé per què, potser perquè estava ja molt acostumada a cantar cançons en anglès que

m'agradaven molt. A vegades també fa més cosa amb el teu idioma, tot sona com més a prop. Ara això ja no em passa tant, però sí que m'agrada escriure amb les paraules que més em serveixen de cada idioma. Hi ha expressions que són molt més fàcils de dir en català i en anglès no existeixen i al revés. La primera idea que em ve jo crec que és com la manera més fàcil de dir-ho i si és en anglès, doncs, en anglès, i si és en català, en català. En aquest cas, m'hauria agradat que el disc fos meitat i meitat, però com que també el vaig escriure a Londres amb gent d'allà ha quedat una mica més en anglès que en català aquest cop. No penso gaire en el destinatari, la veritat. Potser en aquest nou àlbum una mica més perquè sempre cada cançó per mi ha sigut com una emoció, però sí que és veritat que les primeres potser es quedaven simplement en aquesta expressió més introspectiva d'una emoció que t'hi pots vincular o no, i en canvi en aquest segon crec que n'hi ha algunes que tenen reflexions que van una mica més allà o crítiques, fins i tot, no. En aquestes sí que potser, per primer cop, vaig tenir més una sensació d'una cosa que vull dir i que puc dir a través d'aquestes cançons. Llavors, en aquest sentit, potser sí que interpel·len una mica més, sempre des de la no pressió de qui li vulgui trobar el significat, que l'hi trobi i qui la vulgui escoltar potser més endavant l'hi trobarà. M'agrada també això, que la música pot jugar a transmetre de moltes maneres. Crec que aquest àlbum ha sigut una mica més personal però és bonic veure que quan surten coses més estranyes no saps com, però a vegades la gent s'hi vincula molt. Són sensacions que tots podem tenir i a vegades em sembla que és estrany i no sé d'on baixa i, en canvi, t'atreveixes a dir-ho i a posar-ho i potser hi ha algú a qui li ressona. Crec que això és molt bonic i valuós també, que les cançons et puguin acompanyar i puguin connectar-te amb més gent. Una cosa molt especial del meu projecte és que escric les cançons i també les produeixo. Això no és tan comú. Poder estar en totes les parts de l'elaboració m'agrada molt perquè m'agrada connectar tots els sons a la composició i que tot formi part del mateix. En quant a l'emoció o la intenció, també m'agrada cuidar-ho i deixar una cosa molt oberta que pugui tenir un impacte positiu si algú es para a mirar-ho. És això, són sobretot emocions però també idees, en aquest segon treball crec que hi ha més idees i, fins i tot, algun punt més de crítica la pot portar a la reflexió. Fer la carrera de psicologia al final m'ha servit molt, m'ha agradat molt i realment m'interessa. Crec que és una cosa que sempre podré aplicar faci el que faci i d'alguna manera jo crec que aquest interès cap a la psicologia o cap a les emocions és el mateix que tinc cap a la música, d'una altra manera, perquè crec que tot em porta una mica a les emocions i a connectar-hi. Des de la psicologia potser més intentant entendre com funcionem i des de la música més a nivell pràctic, de no potser entendre-ho però simplement explorar-ho. Hi ha gent que diu que noten que també al ser psicòloga puc parlar de segons quines coses. No ho sé, jo crec que és un coneixement que m'ha anat molt bé de tenir i potser sí queda reflexat d'alguna manera però perquè jo mateixa sóc una persona que ja reflexiona bastant i el fet d'haver estudiat això potser encara m'ha ajudat a reflexionar més, però no estic posant l'acció de psicologia com a tal a les cançons, és més subjectiu, personal, jo diria. El vaig presentar a Londres en banda, que va ser un concert col·laboratiu on van venir a tocar les persones que també havien gravat les cançons originals i més tard a Catalunya, per primer cop, al Barnasants amb un format solista. Van ser dos concerts molt contrastats. Aquest del Portalblau serà més semblant al del Barnasants perquè és en solitari. Sí, i em fa molta il·lusió perquè tot el festival cuida molt els espais i les propostes. Tinc ganes també de gaudir-ho. Sí, està molt complicat, però tinc molt clar que m'agradaria continuar fent música, i per això estic intentant construir el projecte al màxim de sòlid, ara que li puc dedicar les energies i després si el puc anar mantenint i construint una mica més a poc a poc. Però sí que em fa il·lusió donar-li una mica d'empenta ara al principi i molt agraïda al Portalblau que m'ajudi a fer això. En el món que vivim tot és molt ràpid i es posa molt èmfasi, per exemple, en els llançaments de les cançons, però al final les cançons no caduquen, no són com menjar o com coses que queden fora de temporada. Sí que crec que el llançament és el moment d'aprofitar que arribi molta gent, però després, ves a saber, sigui quan sigui si algú es topa amb les cançons i li diuen alguna cosa... Sí que m'agrada pensar-ho així i, per tant, prendre'm el temps per fer-ho bé també. Sí, jo normalment escric a mà, no amb l'ordinador, perquè a vegades ajuda el fet de poder fer un gargot o el que sigui, tot són idees i d'una passes a la següent. El meu procés de composició és una mica estrany, no tinc un mètode supertancat sinó que és més si un dia em venen idees doncs les exploro i el dia que no, perquè m'assec i dic, a veure si puc treure alguna cosa. Sí, però aquest estiu vindré bastant perquè m'han escollit com un dels trenta seleccionats del concurs Sona9 que ha sigut bastant sorprenent i també pel festival Portalblau i per un altre concert que es farà a la Vall de Vianya a

finals de juny més diferent. Sí, crec que està bé anar movent-te, guanyant experiència perquè tot construeix, de tot se n'aprèn i tot et va preparant pel pas següent. Encara que sigui en format petit i que tot costi, crec que és positiu.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/06/25/victoria-vilalta-mon-vivim-tot-es-molt-rapid-pero-les-cancons-no-caduquen-131812914.html>